

Тъмнина. Нищо не се вижда. Върви Страхилъ, озърта се на всички страни, а сърдцето му се е свило и така силно бие, като че ли ще се пукне.

— Бе-е-е, — извика във тъмнината той.

— Бе-е-е, — му се отвърна отъ дъното на пещерата.

— Каквото и да стане ще вървя, — си каза той и ускори крачкитъ.

По едно време пещерата взе да става по-тъсна и по-низка: Трѣбваше да се навежда, за да не си удари главата, а най-после се принуди и да пълзи. Така се мина дълго време. Овчарчето се бѣше изморило и тъкмо когато съ ржавъ си отриваше потъта отъ челото, лакетътъ му се блъсна въ една врата. Вратата се разтвори. Страхилъ прескочи прага, изведнажъ вратата се затвори. Нѣкой силно под-свирна. После блъсна ослѣпителна свѣтлина. Страхилъ затвори очи. Следъ малко пакъ ги отвори и остана като гръм-натъ. Той бѣше обиколенъ отъ много-много малки дяволчета, а срещу него стоеше Тарторътъ — главатарътъ на дяволитъ — съ свирка въ едната ржка и съ желѣзна вила въ другата.

— Бе-е-е, — извика Тарторътъ срещу Страхи-ла и се засмѣ грозно. Искашъ да видишъ отъ где иде злото за хората, а? Сега ще видишъ това,

— каза Тарторътъ и се обърна къмъ дяволчетата:

— Затворете го въ желѣзната клетка и го пазете. Ако рече да побѣгне, промушете го съ вилитъ си.

Малкитъ дяволчета се спуснаха и заблъскаха Страхила къмъ една желѣзна клетка. Заклучиха го тамъ съ деветъ тежки ку-фара и го оставиха.

* * *

Така се минаха много години. Никой не знаеше кжде се бѣ загубило овчарчето. И хората го забравиха.

А Страхилъ порастна. Той научи много работи. Научи какъ могатъ да се отключватъ душитъ на хората и какъ могатъ да се погубватъ.

